

Köprüsüz Nehirler

– Filiz Altıok · 23 Şubat 2012

Ben yürüdükçe
Yollar da yürüyordu.
İşte bu yüzden,
Varamadım hiçbir yere.

Bir mezardan uzak düştüğüne
Bu kadar mı yanar insan.
Bu kadar mı özler
Sevdalı kolların ahududu kokusunu,
Yürüdükçe yürüyen yolların sonunu...

Eflatun renkli
Bu karanlık ülkede
Ne işim olduğunu
Ben bilmezken
Kim bilecek...

Kim bilecek
Karayelle dönen
Değirmen kanadında
Ömrümün tükendiğini...
Oysa,
Bir kartala tutundum sanmıştım
Ne çok aldanmışım...

Sadece bu sebepten
Budala olduğum da doğrudur.
Fersah fersah yolculuğumun
Dervişliği bitmez ki
Celladın kalbine bırakayım
Tek bir çiy damlasını.
Tekbir!

Derin uykuya dalmışken sema,
Yeri göğü yırtan haykırışıyla

Gizemli bir dünya uyanır.
Göllerde alev yanar mesela.
Sonra dallar eğilir
Okşamak için toprağın saçını.
Köprüsüz nehirlere baktıkça
Canım yanar.
Uzun ve kederli bir çığlıkla
Peşinden samanyolunu sürükleyerek
Tek bir yıldız kayar.
Tekbir!

Dünyada her şeyin
Sonu var diyorlar.
Fezlim sendendir ey Rumî cananım
Bizim de biter sürgünümüz.
Elif gibi doğruluruz
Beyazlar içinde.
Bir musallada kutlanır düğünümüz...

Filiz ALTIOK DURAK